

Folketingets Kulturudvalg
Christiansborg
1240 København K

Kulturministeren

Kulturministeriet
Nybrogade 2
1203 København K

Tlf : 33 92 33 70
Fax : 33 91 33 88
E-mail : kum@kum.dk
Web : www.kum.dk

4. februar 2016

Folketingets Kulturudvalg har den 8. januar 2016, efter ønske fra Mogens Jensen (S), stillet mig følgende spørgsmål, nr. 71 (Alm. del), som jeg hermed skal besvare.

Spørgsmål:

Ministeren bedes kommentere artikel i Altinget den 7. januar 2016, ”Kommunal støtte til teatre havner hos skat”, herunder besvare følgende spørgsmål:

1. Formålet med at yde tilskud i henhold til Lov om scenekunst er at sikre, at en bred del af befolkningen får glæde af den kunstneriske virksomhed, som støttes, og at den kunstneriske virksomhed er af høj kunstnerisk kvalitet. Derudover skal den geografiske spredning og formidling til børn og unge tilgodeses. Der er således et fokus på samfundsinteressen ved at tildele støtten. Er kulturministeren enig i, at ovenstående formål er almennyttigt, som berettiger, at der sker støtte til teatre netop fordi, disse udfører aktiviteter, der anses for almennyttig virksomhed?
2. Scenekunstlovens kriterier for støtte til egnsteatre og små storbyteatre er, at der er tale om et professionelt producerende teater. Denne terminologi har den konsekvens, at teaterproduktion som sådan ikke kan opfylde de skattemæssige kriterier om ”almennyttig” virksomhed efter selskabslovens § 3, stk. 2 og 3, fondsbeskatningsloven § 4, stk. 2 og 3, da SKAT har fortolket kravet som værende identisk med et krav om at drive erhvervsmæssig virksomhed. Denne fortolkning af Lov om scenekunst og begrebet ”professionelt produceret teater” medfører, at støtteberettiget teatervirksomhed på denne type af teatre automatisk vurderes til at være skattepligtig erhvervsmæssig virksomhed. Mener kulturministeren, at det er hensigtsmæssigt, at SKATs fortolkning af tilskudslovgivningen, herunder Lov om scenekunst, medfører at de krav, der stilles for tildeling af tilskud, bliver en hindring for skattefritagelse?
3. Landsdelsscenerne og teatrene tilknyttet Det Københavnske Teatersamarbejde er skattefritaget i modsætning til egnsteatrene og de små storbyteatre. Teatrene er sammenlignelige hvad angår andel af offentligt tilskud i forhold til omsætning, støttestruktur og kontrol fra myndigheder, og er omfattet af samme lovgivning, nemlig

Lov om scenekunst, men de behandles uensartet. Hvad er de kulturpolitiske og lovmæssige argumenter for forskelsbehandlingen af teatrene?

4. Den kommunale kulturstøtte til lokale teatre risikerer at ende i statskassen i form af skattebetaling i stedet for at gå til teaterproduktion. Vil kulturministeren tilkendegive, hvorvidt det er tilsigtet, at man pålægger teatrene administrationsmæssige byrder, for at de kan betale dele af deres kommunale tilskud tilbage i form af skat, i stedet for at hele tilskuddet kan bruges til teatrets almennyttige kernevirkksomhed; at lave teater?

Svar:

Lad mig indledningsvist fastslå, at beskatning af teatrene som udgangspunkt hører under skatteministerens ressort. Jeg har derfor bedt Skatteministeriet bidrage til svaret på spørgsmålet. Skatteministeriet har oplyst følgende:

”Det er ikke scenekunstloven, der er afgørende i forhold til beskatningen af teatre.

Mange teatre vil være skattepligtige efter bestemmelsen i selskabsskattelovens § 1, stk. 1, nr. 6, hvorefter foreninger, korporationer, stiftelser, legater og selvejende institutioner er skattepligtige, for så vidt foreningen m.v. ikke er omfattet af fondsbeskatningsloven. Skattepligten omfatter alene indtægt ved erhvervsmæssig virksomhed samt fortjeneste og tab ved afhændelse, afståelse eller opgivelse af formuegoder, der har eller har haft tilknytning til den erhvervsmæssige virksomhed.

Det afgørende for de teatre, der er skattepligtige efter selskabsskattelovens § 1, stk. 1, nr. 6, er derfor, om teatret i skattemæssig forstand har indkomst ved erhvervsmæssig virksomhed.

Det er uden betydning, om formålet med virksomheden er at indvinde overskud eller ej, eller om virksomheden er godkendt til fx at modtage offentligt tilskud. Indkomst ved erhvervsmæssig virksomhed er eksempelvis indtægter fra nærings- eller anden forretningsmæssig virksomhed. Indtægt ved teatervirksomhed, fx entréindtægter, anses for at være erhvervsmæssig virksomhed.

Praksis vedrørende teatervirksomhed blev fastlagt af Landskatteretten i 2002. Her traf Landsskatteretten afgørelse om, at teatre er skattepligtige af selve teatervirksomheden. Landskatteretskendelsen konkluderer også klart, at når teatervirksomheden er skattepligtig, så er der også skattepligt af offentlige tilskud til denne virksomhed.

Teatre, der er statslige eller kommunale institutioner, er fritaget for beskatning, jf. selskabsskattelovens § 3, stk. 1, nr. 1. og 2.

Teatre, der er organiseret som aktie- eller anpartsselskaber, er fuldt skattepligtige af indkomsten, jf. selskabsskattelovens § 1, stk. 1, nr. 1.

Skatteministeren har desuden oplyst, at han er opmærksom på, at SKAT på et informationsmøde for bl.a. teatre har oplyst, at teatre under Det Københavnske Teatersamarbejde og landsdelsscenerne er fritaget for beskatning som statsinstitutioner, jf. selskabsskattelovens § 3, stk. 1, nr. 1. Det kan dog oplyses, at er opstået usikkerhed, om denne fortolkning er korrekt. Skatteministeren har derfor bedt SKAT om at se nærmere på denne fortolkning med henblik på en principiel stillingtagen.

Denne afklaring vil afdække, om der er forskel i beskatningsreglerne for teatre. Skatteministeren vil i den forbindelse gerne give tilsagn om at se på reglerne, så den skattemæssige behandling af teatre bliver mere ensartet. Eventuelle ændringer vil dog kræve en nærmere analyse.”

For så vidt angår de konkrete spørgsmål, som stilles i udvalgs spørgsmålet, kan jeg oplyse følgende:

Ad 1) Der kan meget vel være argumenter, der taler for, at kunst og kultur, og herunder støtte, som gives via lov om scenekunst, tjener et almennyttigt formål. Dette er imidlertid ikke afgørende for, om modtageren – i dette tilfælde teatret – er skattepligtigt. Afgørende er derimod, om teatrene har en erhvervmæssig indtægt.

Ad 2) Spørgsmålet lægger til grund, at scenekunstlovens henvisning til et professionelt producerende teater har været udslagsgivende i forhold til, at teatrene anses som havende erhvervmæssige indtægter og dermed være skattepligtige. Dette er imidlertid ikke tilfældet. Som det fremgår af Skatteministeriets bidrag ovenfor, er det ikke lov om scenekunst, som er afgørende i forhold til beskatning af teatrene, men alene om teatrene i skattemæssig forstand vurderes at have erhvervmæssige indtægter.

Ad 3) Det er SKAT, som har foretaget denne sontring. Jeg henholder mig derfor til ovenstående redegørelse fra Skatteministeriet.

Ad 4) Tilskud til teatrene ydes for at understøtte tilstedeværelsen af scenekunst i Danmark, og det er ikke hensigten med det offentlige tilskud eller i det hele taget formålet med teatret, at det skal generere et overskud. Derimod skal midlerne anvendes til at producere og præsentere scenekunst. I udgangspunktet må man derfor antage, at et eventuelt overskud skyldes et særlig stort billetsalg og ikke det offentlige tilskud.

I og med der kun skal betales skat af et eventuelt skattemæssigt overskud, må beskatningen kunne betragtes som et resultat af teatrets egenindtægt og ikke det kommunale tilskud. Som følge af ovenstående, må man samtidig formode, at teatrenes samlede skattebidrag er af relativ beskeden størrelse. Størrelsen på teatrenes skattebidrag er dog ikke afdækket nærmere.

Lad mig i den forbindelse ligeledes bemærke, at skatteministeren over for Folketinget har tilkendegivet, at der vil komme en politisk drøftelse af om alle teatre skal være skattepligtige af deres overskud, eller at ingen skal være det. Skatteministeren tilkendegav ved den lejlighed, at han personligt læner sig mest op af det sidste, men at en ændring naturligvis afhænger af, om der er politisk flertal herfor.

Bertel Haarder